

Nikos Kavadias

Li i altres relats

Traduïts del grec per
Jaume Almirall

CLUB EDITOR
BARCELONA

Λί
Του πολέμου
Στο άλογό μου
© 2012, Angela-Loukia Kavadia

Li i altres relats
1ª edició: febrer del 2013
© de la traducció: Jaume Almirall
© d'aquesta edició: Club Editor 1984, S.L.
Carrer Coves d'en Cimany, 2 – 08032 Barcelona
www.clubeditor.cat

ISBN: 978-84-7329-170-5
Dipòsit legal: B.861-2013

Disseny gràfic: Άngel Uzkiano
Imprès a Romanyà Valls

Tots els drets reservats.
Prohibida tota forma de còpia.

LI

—Fins aquí hem arribat —va murmurar el capità Kharàlambos—. Hem de ser a tocar de Green Island. Però no veig res. El meu avi giraria cua.

Començava a clarejar. Llavors va aparèixer l'illa, alta, verdíssima, sembrada de palaus com una randa de núvols. Va arribar el pràctic. Jo era a proa, esperant la maniobra. Amb ell van pujar les mosses. Ajudarien ocupant-se del cordam, com se solia fer sempre. El capità va agafar la botzina i va cridar dirigint-se a mi:

—¿Qui són, aquestes?

—Unes daixonses —li vaig respondre.

—Que se'n vagin.

No vaig replicar. Sabia el que passaria. Al pont, vaig veure que hi havia enrenou. El pràctic va amenaçar que se n'aniria si feien fora les mosses.

—Que es quedin —va tornar a cridar la botzina.

—¿Qui? —vaig preguntar.

—Les putes... imal te moris tu i elles!

Amb la seva ajuda, vam enllestir aviat. Traçudes, eixerides, feien anar els cables com qui passa el rosari.

Un cop escombrada la coberta es van posar a fer una altra feina. Van netejar amb potassi les nostres cabines, van fregar, van treure la pols. Això també, com sempre es feia al port, sense cobrar res a canvi. A migdia ens vam repartir el dinar i així que van tocar les cinc, la cosa va canviar de to. La música silenciosa de la nit. Per un preu. Al matí vam entrar a la dàrsena i l'endemà vam fondejar el vaixell entre Kowloon i Hong Kong, tot esperant per fer-ne lliurament als nous compradors i anar-nos-en.

—No tenen a punt els diners —em va dir el capità—. Pel que veig, ens faran esperar una setmaneta. ¡Just el que més et venia de gust!

Una boirina baixa cobria les dues ciutats, però a nosaltres no ens impedia veure les llums multicolors que no s'apaguen ni de dia ni de nit. Jo estava assegut al menjador, tot sol. Llavors va venir fins a la porta. L'esglaó alt que en els mercants protegeix de les onades l'ocultava de la cintura en avall. Em mirava fixament als ulls. Contra

la seva esquena estreta i feble, en un mocador que portava nuat per dues puntes al coll i per les altres dues a la cintura, hi havia un xineta d'uns sis mesos. Jugava amb la trena recargolada d'ella. Li vaig dir que entrés. D'una camallada passà l'esglaió, amb traça i amb gràcia, sense agafar-se enlloc. Portava una camisa de tela i uns pantalons negres estrets. Subjectava amb la mà un gran barret de bambú. Va acomodar amb un moviment de les espatlles el nadó a la seva esquena. Aparentava uns vuit anys. Tenia una cara lletjota, però no et cansaves de mirar-li els ulls, que ballaven sense parar.

—¿Què vols? —vaig preguntar.

—Ser la teva criada mentre sigueu aquí —em va respondre amb un anglès com d'oreneta.

—¿Què saps fer?

—Escombrar, fregar. I també sargeixo mitjons.

Parlava amb les mans. Es feia entendre amb gestos.

—Em donaràs menjar a mi i al meu germà. No mengem gaire. No et sortirà car.

La vaig sorprendre mentre es mirava amb delit un plat d'ous que hi havia a la taula. N'hi vaig donar quatre. Se'n va ficar dos a les butxaques i

va agafar els altres dos amb les mans. Va fer per anar-se'n.

—¿On vas?

—Al sampan,¹ a casa.

—¿Com t'ho faràs per baixar per l'escala de corda?

—Vine i ho veuràs.

Ens vam acostar a la borda. Sense cap avís, va tirar fora els dos ous que tenia agafats i després els altres dos. Em vaig abocar i vaig veure cinc parells de mans esteses. Cap ni un dels ous no es va esclafar. Va baixar per l'escala de corda com un mico. Al voltant nostre potser hi havia deu petits joncs. Bugaderia, sastreria, cafeteria, tenda, metge de dents, acupuntura. Cadascun amb la seva ensenya pintada. El sampan bordell tenia un trèvol groc. Al vespre arriaven les ensenyes i his-saven els fanals. El sampan de la petita xinesa no venia res. L'ideograma que tenia significava “la casa dels pidolaires”.

Poc després va tornar a venir amb el seu germà, se'l va deslligar i el va ficar amb compte dins el buit d'un rotlle de corda. Es va plantar al meu davant tot caminant suaument de puntetes, per semblar més alta.

¹ Sampans: cases, botigues, etc. flotants. (Nota de l'autor)

—Així, ¿te'm quedaràs?

—Sí. ¿Com te dius?

Seria impossible que jo recordés i que pogués repetir el que em va dir.

—Et diré Li —li vaig dir.

Hi va estar d'acord.

—¿Quants anys tens?

Va alçar les mans i em va ofendre amb tots deu dits.²

Ho vaig entendre.

—¿On vas néixer?

—Aquí als sampans. No he baixat mai a terra, igual que els altres cent mil que vivim al mar. Ens diuen *tanka*. No podem viure fora d'aquí. Ni la llei de l'Estat no ens protegeix. N'hi ha que fugen amb papers falsos. Les autoritats fan veure que no se n'adonen.

—¿I quan algú es mor, als sampans?

—Ve la barca enterramorts. És un jonc amb una vela gran. Entra ben endins i els afona.

—¿No t'agradaria veure Hong Kong? ¿Sortir d'aquí?

—Ho conec bé. Cada vuit dies ve el mestre i el rondallista. Un ens ensenya de lletra. L'altre

² Estendre el braç cap a algú amb la mà ben oberta (fer la muntza) és, per als grecs, un gest molt ofensiu. (Nota del traductor)